

(Блог Небојше Катића)

Немачка је поражена, банке су поново победиле и терет санације еврозоне сносиће само њени грађани. Тако бар следи из последњег пакета мера за решавање финансијске кризе, које је канцеларка Меркел усагласила са председником Саркозијем.

Немачка је одустала од свог захтева да и финансијски сектор на себе преузме део одговорности за кризу еврозоне и да сноси трошкове њеног оздрављења. Прецизније, банке ће преузети само део трошкова санације Грчке, али неће учествовати у санацији осталих држава у кризи.

Капитулацијом Немачке уклоњена је и последња велика препрека апсолутној моћи финансијске олигархије. Свет се враћа тамо где је већ био пре избијања економске кризе. Иако је најодговорнији за светску финансијску кризу, иако је довео до колапса буџета највећег броја западних држава и гурнуо свет у опасан економски и политички хаос, финансијски сектор је, парадоксално, из кризе изашао ојачан.

Управо они, који су колико јуче вапили за помоћ и изнудили је од матичних држава, сада се окрећу против својих спасилаца, учећи их тобоже врлинама одговорног буџетског управљања. Кривица финансијског сектора је тако нестала са радара и сви су заборавили како је и зашто све почело.

Процес сламања Немачке трајао је месецима, а жестока оркестрирана кампања против ње само је интегрални део кампање рушења еврозоне. У делу међународне штампе Немачка се приказује у најцрњем светлу, а неупућеном читаоцу би могло изгледати и да

је Немачка највећа препрека разрешавању кризе и кључни кривац за невоље и жртве које морају поднети презадужене државе. Усмеравање гнева ка Немачкој важна је компонента поменутих кампања.

Део медија пише и да је у току креирање Четвртог Рајха у коме се ваља Немачка спрема да створи финансијске концентрационе логоре и да буџете држава Еврозоне ограничи и ограда бодљикавом жицом под будним оком немачких чувара.

Немачка је овој кампањи ишла на руку својом трапавом реториком, мањком такта и талента за грађење савезништава, конфликтним и контрадикторним иступима своје политичке, економске и медијске елите.

Завршни ударац је стигао 23. новембра 2011. године. Немачка је тог дана, у рутинској финансијској операцији емитовала обвезнице са доспећем од десет година. По логици економске снаге и по рејтингу Немачке, то су морали бити најквалитетнији државни вредносни папери који се данас могу купити. На нестабилном и ризичном финансијском тржишту за њима би морала бити јагма. Супротно логици и финансијском разуму, продато је тек нешто више од 60 одсто предвиђене емисије.

Моћна и организована финансијска олигархија је тиме показала да и Немачку и њен буџет може држати у шасти, да се њеном економском судбином може играти готово на исти начин како то већ месецима чини са слабијим чланицама еврозоне. Немачка је изгледа разумела поруку. Усамљена и немоћна, променила је политику или, у најбољем случају, сузила фронт борбе за очување еврозоне.

Финансијски сектор има дискретну, али снажну подршку Европске централне банке (ЕЦБ). Једина институција која је довољно моћна да се супротстави финансијским шпекулантима чинила је то безвољно и са пола снаге. Под формом монетарне одговорности и економске врлине, ЕЦБ, чини се, више брине о интересима своје финансијске братије него о интересима Европе и њених грађана.

Може бити да ће Европа тек зажалити што 2008. године није бар привремено национализовала банкарски сектор, што није затворила финансијски казино и тако спречила разарање еврозоне и европске економије у целини.